

R y d a b o n

(En verskrönika vid hembygdskursen 1951.)

Redan med stenyx och urna
du möter i forngrå tid.
Och runor i stenen skurna
och pränt och sägner av sekler burna,
de tolka ditt sinne, din id.

Obrutna marker du röjer -
Rydabo nämnd än i dag.
Runsten, som korset renhöjer
bådar kultur, som kvar ännu dröjer,
sen Kristus blev främst i din lag.

De gamla, de nya gården
du sköter med liv och lust.
Och lungt vid vaggan och härden
ökar mångkunnigt du livets värden.
Frimodet och tro gav dig must.

Kär var dig jorden du plöjde
- den svenska - och hästen och kon.
Kär grödan, som mjukt sig höjde,
och blomman skön och skog, som förnöjde.
Och ljuv var dig fåglarnas ton.

Du tog och gav i naturen;
Ni trivdes i hop Ni två.
Högt blev du av sången buren,
och djupt därinne i hjärtekuren
ditt hjärta så varmt ville slå.

Månget bo du hoppfull reder
i skogens sköte och bryn.
Men - skiftet ny tid inleder;
kraftmän ondanar - med nya seder -,
och samhälle gör du av byn.

Teknikkulturen gav styrka
långt mera än arm förmått.
Du gagnar den väl, men dyrka
som avgud den -. Nej - fädernas kyrka
nytt mod av din psalmbiskop fått.

Ödet må ännu tiga
och framtida Rydabon.
Nog skall han röjarstråt stiga,
och kristen gärning än krafter viga
- bejakande sin tradition.

Josef Kloo